Advent?

Ébredj hát, jöjj velem!
Kelj föl, hívlak,
indulj
míg nem késő,
itt az idő,
állj az útra,
és gyere!

Első az alig-láng gyertyafény,
hajnali homályos támolygás,
keresés, ismerkedés, ígéret,
kétely és remény.

A második gyertya
biztosabb, erősebb,
támasz az elsőnek,
ébred a lélek.

Olykor már hangos a szó,
Izaiás kiált!

A harmadik a remény lángja,
kürtként rivall-zeng-bong
az ige: Eljön, bizony!
El kell jönnie,
ne add fel, várd, keresd,
ez az ő ideje!

Mi jön el?
Minek örülsz?
Mire vársz?

Egy apróságra.
Mondjuk: mustármagra?
Mi fává nő,
s lomb-tenyere
beborít védőn.
Másik pedig
leeséstől óvón
gyengéden tartva,
alánk kerül.

Meghalva tanít, hív,
támad föl bennünk,
hogy utána menve,
őt követve mi is,
fává növekedjünk,
haljunk itt, ott éljünk,
vele örüljünk,
fát rejtő magvakat
érleljünk, teremjünk.

(20251202 – 01h00 zsgy.)